

## Lesninger Den Hellige Familie (år B)

---

### 1. lesning 1 Mos 15,1–6; 21,1–3

---

*Din egen sønn skal bli din arving*

I de dager kom Herrens ord til Abram i et syn, og det lød så: «Frykt ikke, Abram! Jeg er ditt skjold; din lønn skal bli meget stor.»

Men Abram svarte: «Herre, min Gud, hva vil du gi meg? Jeg går jo barnløs bort, og Elieser fra Damaskus skal arve mitt hus. Meg har du ikke gitt barn,» sa Abram, «og en trell i mitt hus kommer til å arve meg.»

Da kom Herrens ord til Abram, og det lød så: «Nei, han skal ikke arve deg, men din egen sønn skal bli din arving.» Så tok Herren ham meg seg ut og sa til ham: «Se opp mot himmelen og tell stjernene, om du er i stand til det! Så tallrik skal din ætt bli.»

Abram trodde Herren, og derfor regnet Herren ham som rettferdig.

Herren tok seg av Sara, Abrams hustru, som han hadde sagt, og gjorde med henne slik som han hadde lovet. Sara ble med barn og fikk en sønn med Abraham på hans gamle dager, på den tid Gud hadde nevnt for ham.

Abraham gav sønnen som han hadde fått med Sara, navnet Isak.

## **Responsoriesalme** Sal 105 (104),1b–2. 3–4. 5–6. 8–9

---

**Omkved:** Han er Herren vår Gud. Han minnes sin pakt til evig tid.

Lovsyng Herren, påkall hans navn,  
kunngjør hans storverk blant folkene.  
Syng og spill for ham,  
tal om alle hans under.

Ros dere av hans hellige navn,  
de gleder seg som søker Herren.  
Søk Herren og hans makt,  
søk alltid hans åsyn.

Kom ihu hans underverk,  
hans tegn og hans uttalte dommer,  
dere, hans tjener Abrahams barn,  
sønner av Jakob, hans utvalgte.

Han minnes sin pakt til evig tid,  
det ord han gav til tusen slekter.  
Den pakt han sluttet med Abraham,  
og eden han svor til Isak.

## **2. lesning** Hebr 11,8. 11–12. 17–19

---

*Abrahams, Saras og Isaks tro*

Brødre, i tro var det Abraham lød Guds kall til å dra ut til det land han skulle få i arv og eie; han dro av sted, uten å vite hvor han kom hen. Ved troen var det også Sara fikk kraft til å unnfange, så gammel som hun var, fordi hun stolte på at han som hadde gitt løftet, var trofast. Og derfor er det at denne ene mann – utlevet og døden nær – fikk en etterslekt så tallrik som himmelens stjerner, utallig som sandkornene på havets bredd. I tro var det Abraham frembar Isak som offer, den gang han ble satt på prøve; sin eneste sønn var det han ville ofre, skjønt løftet stod og falt med ham. Det var jo blitt sagt ham: «Det er fra Isak din ætt skal bli regnet.» Men Abraham tenkte at Gud var mektig nok til å oppvekke fra de døde. Og det var derfor han fikk sin sønn tilbake, som et symbol.

## **Evangelievers**    Hebr 1, 1-2

---

Halleluja.

Mange ganger og på mange måter talte Gud fordem til våre fedre gjennom profetene. Men nå, ved tidenes ende, har han talt til oss gjennom Sønnen.

Halleluja.

## **Evangelium**    Luk 2,22–40 (*kortere form: 2,22.39–40*)

---

*Gutten vokste opp og tok til i visdom*

Da den tiden som Moseloven foreskrev for renselse, var over, tok foreldrene Jesus med opp til Jerusalem for å fremstille ham for Herren, i overensstemmelse med Herrens lov, der det heter: «Enhver førstefødt av mannkjønn skal være viet Herren,» – og for å ofre «et

par turtelduer eller to dueunger», slik som Herrens lov sier.

[Nå var der i Jerusalem en rettskaffen og gudfryktig mann ved navn Simeon. Han ventet på Israels trøst, og Den Hellige Ånd var over ham. Ja, Den Hellige Ånd hadde latt ham vite at han ikke skulle dø før han hadde sett Herrens Salvede.

Drevet av Ånden kom han nå til templet. Og idet foreldrene førte barnet inn for å utføre det som Loven påbød, tok han det i sine armer, priste Gud og sa:

«Nå, Herre, kan du la din tjener fare i fred, for ditt løfte er oppfylt! For mine øyne har sett din frelse, som du har gjort rede for alle folkeslag: Et lys som åpenbarer deg for hedningene, en herlighetsglans om ditt folk Israel.»

Og hans far og mor var fulle av undring over det som ble sagt om ham. Men Simeon velsignet dem og sa til hans mor Maria: «Dette barnet skal bli til fall og til oppreisning for mange i Israel – et tegn det skal stå strid om. Ja, også ditt hjerte skal bli rammet av et sverd! Og hva menneskene bærer i sitt indre, skal da komme for en dag.»

Der var også en profetinne, Hanna, datter av Fanuel, av Asers stamme. Hun var høyt oppe i årene. Syv år hadde hun levd i ekteskap med sin mann; siden hadde hun levd som enke, og nå var hun fireogåtti år. Hun forlot aldri templet, men tjente Gud i bønn og faste natt og dag. Også hun kom nå til stede og lovpriste Gud. Og hun talte om barnet til alle som ventet på Jerusalems befrielse.]

Da de hadde fullført alt det som Herrens lov foreskrev, vendte de tilbake til sin by, Nasaret i Galilea.

Der vokste gutten opp og tok til i styrke og visdom, og Guds nåde hvilte over ham.